

platila příslušnou částku na jeho účet (à conto). Z toho, co dosud vyvo-
děno, jest patrné, že žalovaná spornými částkami nebyla bezdůvodně
obohacena na úkor žalobcův, nýbrž že je pobírala byvši k tomu oprávně-
ná podle platné smlouvy. Žalobní žádost není tudíž již z tohoto dů-
vodu opodstatněna.

Čís. 15538.

**Ve věcech kárných proti dělníkům a zřízcům obce pražské roz-
hoduje disciplinární komise konečným způsobem.**

(Rozh. ze dne 23. října 1936, Rv I 1971/36.)

Žalobce se domáhá soudního výroku, že disciplinární nález žalované
obce pražské, jímž byl ze služeb obce propuštěn, je proti němu bez-
účinný a dále se domáhá zaplacení zatím dospělých služebních požitků.
P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a roz-
hodnutí.

D ů v o d y:

Žalobce byl zaměstnancem trvale ustanoveným. Odvolací soud do-
spěl proto k závěru, že podle prvního odstavce § 44 služebního řádu
žalované obce ustanovujícího, že se provinění zaměstnanců trvale usta-
novených projednávají dle týchž předpisů jako disciplinární přestupky
úřední a sluhů, měla podle § 36 služební pragmatiky pro úředníky a
sluhy hlavního města Prahy ze dne 20. prosince 1905, č. j. 3624 Os.
v doslovu dalších ji změňujících a doplňujících usnesení v discipli-
nární věci žalobcově o vině a trestu rozhodovati městská rada, která
žalobce jmenovala, a nikoliv — jak se skutečně stalo — disciplinární
komise. Avšak odvolací soud přehlíží, že § 44 služebního řádu pouka-
zuje jen zásadně k předpisům služební pragmatiky, a to hlavně v pří-
čině řízení (»projednávají se«) a že obsahuje četné odchylky od ustano-
vení služební pragmatiky pro úředníky a sluhy, pokud jde o vyřízení
disciplinárních věcí. Pro nynější spor přichází zvlášť v úvahu § 8 a
§ 48 služebního řádu. Podle posledního odstavce § 8 může trvale usta-
novený zaměstnanec proti své vůli býti propuštěn jedině rozhodnutím
komise disciplinární a v § 48 služ. ř. ustanoveno, že působnost discipli-
nární komise (složené podle § 45 služ. řádu) se vztahuje na všechny
zaměstnance, jichž se týká dotčený služební řád, a že její usnesení jsou
oboustranně závazná. Z toho jest patrné, že pokud jde o dělníky a zří-
zence, byla disciplinární moc svěřena disciplinární komisi a ponecháno
jí konečné rozhodnutí ve věcech kárných, a není tedy třeba, by disci-
plinární komise předkládala pouhé své návrhy na rozhodnutí městské
radě, jak je to předepsáno při kárném řízení proti úředníkům a sluhům
v služební pragmatice. Odvolací soud vycházejí z mylného právního

názoru na věc neobíral se ostatními žalobcem tvrzenými formálními vadami disciplinárního řízení a ani odvolacím důvodem neúplnosti řízení, neučiniv v tomto směru potřebná skutková zjištění. Věc není tedy zralá k rozhodnutí (§ 35 zák. čís. 131/31 Sb. z. a nař.). Pro úplnost jest ještě poznamenati, že žalobní nárok není prekludován podle § 1162 d) obč. zák., ježto žalobce se nedomáhá nároku z důvodu předčasného zrušení služebního poměru, nýbrž jen dodržení služební smlouvy a splnění nároků z ní mu příslušejících (viz Sb. n. s. 4148, 12.804) a že zákon č. 16/20 Sb. z. a nař. neplatí mimo předpis § 24 pro obce statutární (Sb. n. s. 11.939).

Čís. 15539.

Manželka, jejíž manželství bylo rozloučeno z viny obou stran, není oprávněna domáhati se na svém bývalém manželovi podle § 1304 obč. zák. náhrady škody, jež jí vznikla spoluvinou jejího manžela na rozluce.

(Rozh. ze dne 24. října 1936, Rv I 1982/36.)

Žalobkyně, jejíž manželství se žalovaným bylo rozloučeno z viny obou stran, domáhá se na žalovaném náhrady škody (renty), jež jí vznikla rozlukou manželství, na niž má vinu i žalovaný (§ 1304 obč. zák.). Žalobní nárok nebyl uznán důvodem po právu s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů : .

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (srovnej zejména rozh. č. 3564, 3577, 9037) nelze použití na rozloučená manželství dv. dekretu ze 4. května 1841 č. 531 Sb. z. s. Ustanovení tohoto dekretu jest předpisem výjimečným, který poskytuje soudu možnost, aby přiznal manželce rozvedené z viny obou manželů nárok na výživné po dobu rozvodu, kdy manželství ještě trvá a obě strany jsou jím vázány, takže je nutno s ohledem na slušnost upravit výživné manželky v případech zvláštního zřetele hodných. Rozlukou však manželský svazek zaniká úplně a tím také odpadá potřeba této výjimečné úpravy. § 1266 obč. zák. přiznává plné zadostiučinění toliko manželovi, který nemá na rozluce viny, takže v případě rozluky z oboustranné viny se nemůže tohoto předpisu zákona dovolávati žádný z manželů. Ani předpisu § 1304 obč. zák. se nemůže žalobkyně na odůvodnění svého nároku dovolávati, neboť ustanovení tohoto paragrafu upravuje toliko rozdělení povinnosti k náhradě škody. Chybí však předpis zákona, z kterého by se vůbec dala vyvoditi povinnost žalovaného k náhradě škody žalobkyni způsobené rozlukou manželství. Bez takového výslovného ustanovení, zejména v otázce výživného, neodpovídá manžel manželce za újmu, která této vzejde z toho, že si manžel podle zákona vymůže rozluce manželství (§ 1305 obč. zák.).